

Podem exhibeix Carmena i Colau d'aval a les municipals

Iglesias anuncia una "coalició" per als ajuntaments

'Climax', millor pel·lícula del Festival de Sitges

El premi especial del jurat és per a 'Lazzaro felice', i Andrea Riseborough i Hasan Ma'jun són millor actriu i actor

EL MILLOR REGAL D'ANIVERSARI PER A FER ENTRE TOTS!
 Una subscripció a la revista **el tataro** per 4 mesos!
 www.cavallfort.cat
 Trobareu la capsa regal a les llibreries. 4-8 ANYS

EL PUNT AVUI+ 2,50€

DIUMENGE • 14 d'octubre del 2018. Any XLIII. Núm. 14789 - AVUI / Any XL. Núm. 13659 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-11

Un any sense els Jordis

CONVERSA • El Punt Avui TV conversa, quan es compleix un any de la presó preventiva de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, amb les seves parelles **ACTUALITAT** • Demanen claredat als partits polítics

Susanna Barreda

Parella de Jordi Sànchez

Nosaltres no fem res diferent del que fa molta gent: seguir. Seguir denunciant la situació i no caure en l'autocensura. Si ho fem, hauran guanyat

QUIM PUIG

Txell Bonet

Parella de Jordi Cuixart

Ens hem de preparar per ser corredors de fons i aguantar aquesta situació. Perquè la societat no la pot normalitzar; no es pot acceptar

EL PUNT AVUI+ TELEVISIÓ Podeu veure l'entrevista sencera, avui, a El Punt Avui TV A les 10.00, a les 17.00 i a les 23.30 h

Els participants, al cim del Puigmal ■ CIMS PER LA LLIBERTAT

Nou cop d'efecte per la llibertat dels presos polítics

Gairebé 18.000 persones fan els divuit Cims per la Llibertat a Catalunya

Farré accessibilitat
 pujatescales
 tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

12-0 i 16-0

Fa dos dies els partits d'ultradreta van concentrar-se a Montjuïc. D'aquí a dos dies farà un any que Jordi Cuixart i Jordi Sánchez són a la presó.

La Falange i Democràcia Nacional són partits polítics legals a Espanya: consten al registre oficial de partits polítics del Ministeri de l'Interior. Cada any es reuneixen a Montjuïc on, impunement, cremen estelades, exhibeixen simbologia feixista i banderes amb el pollo –que diria Rufián–, demanen la mort dels líders catalans i, si els ve a tomb, agredeixen els periodistes que no són de la seva corda. La ultradreta campa lliure pels nostres carrers sense que ningú mai els hagi parat els peus.

Mentrestant dues entitats cíviques, Òmnium Cultural i l'ANC, pateixen la persecució política, judicial i policial de l'Estat: constants escorcolls de la Guàrdia Civil, comptes corrents embargats per multes absurdes, els seus presidents en presó preventiva des de fa un any. Un any sencer.

En 4 dies haurem vist dues manifestacions antitètiques –el 12-0 i el 16-0– que revelen un mateix símptoma: l'absoluta degradació de la democràcia espanyola

S'ho hauria de fer mirar un Estat que empara, amb la seva llei, partits d'ultradreta nostàlgics del franquisme i que utilitza la mateixa llei per tancar a la presó el president d'una entitat cultural amb 57 anys d'història que va lluitar contra el franquisme i va tenir un paper actiu en la recuperació de la democràcia.

Farà un any que un Estat revengista ens va arrencar Cuixart i Sánchez, per haver convocat a una manifestació. Tots i cada un dels presos, exiliats i imputats haurien de fer avergonyir els governants d'aquest Estat, però el cas dels Jordis és encara més demolidor. Perquè tenir-los a ells a la presó és voler emmordassar la societat civil, reprimir drets tan bàsics com el dret a la manifestació, la llibertat d'expressió, el dret a la dissidència. Dimarts farà un any i sortirem al carrer. I en només quatre dies de diferència haurem vist dues manifestacions antitètiques –el 12-0 i el 16-0– però que revelen un mateix símptoma: l'absoluta degradació de la democràcia espanyola.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La Venus negra del Raval

El setembre, la Filmoteca de Catalunya, domiciliada al Raval, va estar divuit dies tancada per les pluges torrencials de principi de mes, que la van inundar, i per l'arquitecte que va fer subterrànies les dues sales de projecció en aquella cota tan baixa i negable de la ciutat de Barcelona. Quan anaven a inaugurar l'edifici ja hi va haver problemes de filtracions perquè l'acte programat va coincidir amb un altre temporal. La inauguració es va ajornar. Es van fer reparacions. No pas duradores, com s'ha vist.

La Filmoteca ha tingut sempre problemes d'ubicació. Primer es va situar al carrer Mercaders, un carrer estret i d'accés una mica difícil, darrere el mercat de Santa Caterina, que llavors no era l'edifici amable que és ara. Va passar per altres llocs, sempre en règim provisional i de relloguer, fins que va recalcar al cine Aquitània de l'avinguda de Sarrià, on s'hi va estar molts anys. No hi ha a Barcelona un carrer més antipàtic i mal comunicat que aquest. El metro és inexistent, l'aparcament complicat. La Filmoteca només era còmoda per a Joan Brossa,

“La Filmoteca té problemes de goteres, i de situació en un barri difícil

que hi podia anar tot caminant. Va venir l'edifici nou i de propietat del Raval. Té tres parades de metro més o menys equidistants: la del Liceu, la de les Drassanes i la del Paral·lel. La del Liceu obliga a passar pel carrer de Sant Pau. La de Drassanes, pels carrers més envitricollats del barri. La del Paral·lel, per Marquès de Barberà i Unió. L'edifici es troba a la cruïlla que formen Sant Ramon i En Robador. Ara repeteixin amb mi els carrers que acabo de dir. No n'arriben pas mai bones notícies. Surten cada dia al diari per a no res de bo. Anar a la Filmoteca demana una mica de valor i decisió,

per als que no coneixen el Raval o només en tenen referències truculentes. Vaig treballar al barri deu anys seguits. Al carrer de les Tàpies, un respecte. No vaig tenir mai sensació de perill però els que em venien a veure arribaven una mica entesuats. Ho atribuïa a la llegenda del barri Xino. Ara sembla que la llegenda s'ha fet realitat. Qui va a la Filmoteca, impediments pluviomètrics a banda i si no és un cinèfil impermeable a tot? La van situar allí per imitar el model del Raval de més amunt, on hi ha el Macba, el CCCB, la Facultat de Geografia i Història, la Blanquerna... Si aquest sector ha millorat, el de la Filmoteca ha empitjorat, la Filmoteca ella sola no ha pogut neutralitzar el conflicte social del Raval inferior que s'inunda i fa respecte. L'Ajuntament haurà d'actuar, no només per poder anar al cine.

Vaig assistir a la inauguració. L'Esteve Riambau, el director, ens va ensenyar un projector que el museu atresora. Una màquina alemanya de precisió bella, ben proporcionada, una meravella. En vaig dir la Venus negra del Raval. Un dia d'aquests li faré una visita.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/yh5xv8>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Seguim

No deixa de ser curiosa la reacció que el president Pedro Sánchez va tenir dijous en saber que el Parlament (aquell que ja donava per controlat després de les picabaralles entre els socis de govern) havia aprovat no només la reprovació del rei sinó també l'abolició de la monarquia. Al cap de res, Sánchez ja sortia amb un comunicat dient que prendria "mesures legals" contra una decisió que considerava "inadmissible" i "políticament inacceptable". Tres dies després, saben què ha passat? Res. Tres dies després la premsa espanyola estava ahir més entretinguda amb l'error de protocol de Sánchez durant la celebració del Día de la Hispanidad (a veure fins on el poden desgastar) que no pas de res més. Per què va sortir, doncs, Sánchez amb tanta immediatesa a carregar contra el Parlament? Simplement, per allò que la millor defensa és un bon atac. Abans no sortis-

“I si el TC suspèn la reprovació del rei, què? Ja estarà? La desconnexió amb el rei s'haurà resolt?”

sin el PP i Ciutadans a criticar l'acord del Parlament (i li recordessin que JxCat i ERC van donar suport a la seva moció de censura), el president espanyol va preferir sortir ell i ser el primer a carregar contra la reprovació del rei. Res. Pur teatre. Perquè Sánchez sap que per més "inadmissible" i "extravagant" que trobi la petició del Parlament, la desconnexió de la monarquia amb Catalunya és evident. I què farà ara? Dur-ho al TC? I què? Vostès creuen que si el TC suspèn

l'acord del Parlament la desconnexió entre el rei i Catalunya s'haurà resolt? La realitat és tossuda. I la realitat és que jo no recordo cap més Parlament a Europa (ni que sigui autonòmic, per dir-ho en el seu llenguatge) que hagi reprovat el seu rei i hagi demanat l'abolició de la monarquia. La situació és tan excepcional i insòlita (en això estariem d'acord, Pedro) que els hauria de fer reflexionar. Perquè ni això és una dèria dels independentistes (la proposta, la va presentar En Comú Podem, i la CUP no la va votar) ni desapareixerà per art de màgia. La desconnexió hi és, amb el rei i amb Espanya, i no ens deixen votar cap de les dues. El govern d'Espanya va dir el que pensava sobre Catalunya l'1-O, i el rei ho va fer el 3-O. A les seves mans està canviar-ho. Nosaltres, com diuen avui les dones dels Jordis (no es perdin la conversa a El Punt Avui TV), seguim.

EDITORIAL

La mobilització no s'atura

Milers de persones van participar ahir en la iniciativa Cims per la Llibertat arreu del país per denunciar la injusta privació de llibertat que mantenen a la presó i a l'exili divuit polítics catalans, en una mostra més que una bona part de la societat catalana no dubta a mobilitzar-se en defensa dels presos polítics i dels exiliats i malgrat els alts i baixos a què els sotmet sovint l'estratègia dels partits sobiranistes, com s'ha vist perfectament aquesta última setmana al Parlament de Catalunya. Els participants en la protesta d'ahir van pujar a divuit cims d'arreu de Catalunya escollits pels membres del govern Puigdemont que són a l'exili o a la presó i per altres dirigents polítics com Carme Forcadell, Jordi Cuixart, Jordi Sánchez, Anna Gabriel o Marta Rovira que també són víctimes de la repressió de l'Estat espanyol. En una acció esportiva, reivindicativa i solidària, els participants van pujar massivament a cims mítics com el Canigó, el Montgrí, la Mola, el Puigsacalm, el Matagalls, el Puigmal, el Carlit o el Montcaro. En total, divuit cims d'arreu del país des d'on es va fer sentir ahir el clam de milers de persones per reclamar la llibertat dels seus dirigents polítics.

La mobilització d'aquest cap de setmana és el preludi de la que aquest dimarts vinent recordarà a places i carrers d'arreu del país que el dia 16 farà un any de l'injust empresonament, a partir d'argumentacions jurídiques i policials que no s'aguanten per enlloc, dels dos Jordis, Jordi Cuixart, president d'Òmnium, i Jordi Sánchez, ara diputat de JxCat i en aquell moment president de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC). Un any després els Jordis continuen a la presó i són la raó més evident que la mobilització no es pot aturar fins que surtin en llibertat i siguin exculpats.

De reüll

Carme Vinyoles

Ens estan matant

Ja et pots anar acomiadant de les nenes. Et quedaràs sola. Destruiré el que més estimes." Declaració d'intencions inequívoca que una jutgessa de Castelló experta en violència de gènere no troba fiable per protegir una mare i les filles de les amenaces del pare de les criatures. Les dues nenes de dos i sis anys ja no hi són. A Bilbao una dona demana ordre d'allunyament del seu marit, a qui ha denunciat per maltractament, i li és denegada: quina falta li fa si ella, ben espantada, té previst canviar de domicili? Ell la degolla davant les filles de dos i quatre anys. A Sant Joan les Fonts, l'home, aquest sí amb ordre d'allunyament, dispara contra la seva parella i l'atropella. Amb 200 litres de gasolina al garatge, ja havia avisat que cremaria la casa i tota la família. A Sabadell un pare estimba el cotxe amb el seu fill de nou anys. A Roquetes de Mar el cadàver de la víctima apareix a les escombraries... Diguem-ho clar: ens estan matant i estan matant els nostres fills, i no sembla que hi hagi llei, ni denúncies, ni mesures eficaces per evitar els crims masclistes *in crescendo*. Un fracàs de la justícia? És produïen errors fatals en la valoració dels riscos, és obvi. Preguntem-nos també què i a qui empara una societat a la qual li costa tant creure's una dona agredida. O de què es vengen els suïcides assassins (millor dit, els assassins suïcides, que l'ordre afecta el resultat). "Si et deixo hi haurà un bany de sang"? No volem pagar aquest preu per la nostra llibertat.

Les cares de la notícia

DIRECTOR DEL FESTIVAL DE CINEMA DE SITGES

Àngel Sala

Més de 50 anys d'èxit

EL Festival Internacional de Cinema de Sitges va tancar ahir la seva 51a edició amb més entrades venudes que l'any passat i la presència de noms rellevants de la indústria cinematogràfica. Culminant amb l'entrega d'uns premis que, a més, potencien el nou talent.

PARELLA DE JORDI CUIXART

Txell Bonet

Perseverança familiar

Txell Bonet és només una de les cares dels familiars dels presos polítics i a l'exili. Bonet, juntament amb Susanna Barreda, explica avui al diari com es viu en primera persona la injustícia de tenir la parella a la presó. Elles són només dues, però hi ha més famílies en la seva situació.

AUTOR DE CÒMICS

Carlos Pacheco

Cap a la consolidació

Amb la tercera edició, Girocòmic ha fet un pas endavant en el seu objectiu d'apropar al públic el món dels còmics, el manga i els videojocs. Durant aquests dies s'ha pogut gaudir de múltiples activitats i la presència d'autors de primera línia, com Jordi Bernet i Carlos Pacheco.

Tal dia com avui fa...

1 any No o 155
Rajoy només acceptarà una negativa a la independència i agita el fantasma de la recessió. Puigdemont afirma que manté la declaració.

10 anys 1,7 bilions
El preu del rescat dels bancs a Europa s'estima en 1,7 bilions d'euros. Les borses reben l'estratègia coordinada amb alces històriques.

20 anys Milosevic cedeix
Holbrooke arrenca un acord al líder iugoslau que obre la via a l'autodeterminació de Kosovo. L'OTAN manté l'amenaça militar i espera progressos.

Full de ruta

Joan Rueda

Qui mana a l'Estat?

Un important alcalde, socialista, de l'àrea del Vallès m'explicava que les obres que s'estan fent ara per empalmar el quart cinturó amb la C-58 i la C-16 a Terrassa estaven previstes en la primera fase, la que es va inaugurar l'any 2010, però que algú, quan manaven els seus, es va *descuidar* de fer els enllaços i va convertir l'autovia en un cul-de-sac. Un conseller de Territori, bé, llavors no es deia així, em va explicar que la llavors ministra de Foment, Ana Pastor, estava molt enfadada perquè havia ordenat una vegada i una altra que es desencalessin els tràmits per als accessos viaris i ferroviaris al port de Barcelona. Però els alts càrrecs de l'administració de l'Estat sempre li aturaven. Un alt càrrec socialista de les comarques gironines explicava el mateix de l'N-II. I podria seguir fins a avorrir-los. Per què els expli- co això? Doncs per fer notar que si amb aquests temes ni els mateixos governs espanyols, del PSOE o del PP, se'n sortien, com s'ho faran ara els socialistes

Ni els governs del PSOE o del PP han estat capaços de fer creure els alts funcionaris de l'Estat. I ara, a més, se'ls han desfermat les clavegueres

per arreglar el monumental error dels populars de judicialitzar el conflicte polític a Catalunya?

Més enllà del tema de la coherència, que necessitaria d'un altre article després de les increïbles declaracions de la vicepresidenta, Carmen Calvo, el PSOE té mala peça al teler si és que, de veritat, té ganes d'arremangar-se i d'arribar a acords, assumint, les dues parts, que un acord vol dir renúncies. I té mala peça al teler perquè l'Estat espanyol no només està controlat per les elits extractives, que durant anys també han actuat a Catalunya, sinó que la desídia a reformar l'administració ha fet que aquesta estigui en mans dels alts funcionaris, molts d'ells provinents d'aquestes famílies, o ja directament del franquisme. Només cal veure que la política espanyola fa anys que es mou a cop d'informe de les clavegueres de l'Estat. Són aquestes clavegueres les que han fet fora presidents autonòmics, han fet dimitir ministres, han provocat guerres civils als partits estatals, etcètera. Per això, també, ens cal marxar d'un Estat irreformable.

Tribuna

Josep Maria Uyà. Doctor en filologia i ensenyant

ERC

Com que des d'aquestes pàgines aquest articulista ha demanat estratègia, i com que des del 3 d'octubre de fa un any aquest articulista ja va considerar que la millor estratègia –llavors, que ni hi havia presos, ni hi havia república falsa, ni hi havia 155, ni hi havia aixecat contra nostre un espanyolisme a Catalunya, bèstia que encara estava per despertar, i que en canvi hi havia mostra de valor, commoció per la violència i teníem tota l'opinió pública (no pas els governs) internacional a favor– era convocar eleccions i mirar d'assolir una majoria més que suficient que pogués donar pas a una real legitimació internacional de la proposta, i com que això no es va fer, iniciant així el camí de la utopia i la total falta de realisme, que al final portaria al ridícul i a la mentida, fins arribar a la impostura fent veure que es proclamava una república que era, *de facto*, inexistent, i com que llavors encara era possible, ja amb el 155 a sobre i una bona multitud esperant que la república fos real, tornar a convocar eleccions, cosa que va estar a punt de ser firmada, però que mai sabrem realment per què no va ser firmada i va de-

sembocar en l'acte més paròdic de tots, on tots es van retratar, consistent a ajuntar-se a l'escala del Parlament, dir quatre foguerades, i marxar tot cap a casa sense ni posar-se d'acord en què farien (reunió dilluns!... i era divendres!), ni baixar la bandera espanyola d'enlloc, ni del Parlament, ara que un dels tres grups independentistes ha vist la llum, aquest articulista no se sap estar de fer un nou acte de fe, i aixecar la poca veu que té perquè l'independentisme s'adoni d'una vegada que voler la independència no és tenir-la, i que dir-la en veu alta no la construeix de cap manera. Que la independència només es pot tenir de dues maneres: una, essent majoria clara; dues, tenint un reconeixement internacional. Evidentment hi ha una tercera manera, a sang i foc, però aquesta no la volem per res.

SENTO DIR QUE ERC no ha sabut, durant els últims tres anys, desemmascarar la impostura d'Artur Mas i els seus, i ara d'en Puigdemont. Ha tingut por de la jugada frívola d'en Mas de llançar-se de cap a l'independentisme, i amb un termini de 18 mesos!... Ja llavors els haurien d'haver en-

gegat completament. Benvinguda sigui ara la reflexió de Junqueras: cal assolir la majoria, cal pactar amb l'enemic, cal cercar el reconeixement. I cal governar bé. I cal pactar amb tota la gent del dret a decidir. I cal donar arguments als que fugen de la idea. I cal evitar la fractura i el frontisme. I cal, dic jo, separar-se dels eterns jocs de mans de la dreta catalana, uns *parvenus* a això de la independència, ja que els mateixos que no permetien que creixés ara són els que impossibiliten que creixi essent més extremistes que la CUP. Ja en Mas va fer aquest doble joc a en Pasqual Maragall, radicalitzant la proposta de l'estatut i després rebaixant-lo amb en Zapatero. Per pactes interessats, la dreta catalana té un doctorat. Senyors d'ERC, bon vent i barca nova. La mar és oberta, esteu en el bon camí, us creieu la independència (o així bé ho espero). Deixeu, d'una vegada el llast mel-liflu de la dreta, i escolteu la lògica, el sentit comú i la raó que us legitima totalment per fer tota la política que calgui per arribar a port: l'estat català. I ells que remin com puguin, i no a sobre de ningú, que és el que fan sempre.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Unió per la Mediterrània

■ Sabem que la Unió per la Mediterrània (UpM) és una organització intergovernamental constituïda per 43 països d'Europa i de la conca mediterrània: concretament, pels 28 estats membres de la Unió Europea i per 15 països socis mediterranis del nord d'Àfrica, el Pròxim Orient i el sud-est d'Europa. Es va crear el juny del 2008 a la Cimera Euromediterrània de París, amb l'objectiu de reforçar l'Associació Euromediterrània (Euromed) establerta l'any 1995 i coneguda com a Procés de Barcelona. Fins aquí les informacions que la ciutadania ha rebut respecte a aquesta important organització. Organització que, per altra part, sembla que considerarà Barcelona com a centre operatiu, la qual cosa li donaria una importància molt rellevant. He d'expressar

la meua sorpresa pel poc relleu, la poca importància, que les nostres principals administracions polítiques, Generalitat i Ajuntament, donen als esdeveniments que es deriven o es poden derivar d'aquesta organització. Què ens passa? Compte, cal advertir als nostres ocupats i preocupats polítics, als quals podríem aplicar la dita dels pagesos de la meua comarca: "que el llegir no ens faci perdre l'escriure".

JAUME VALLÉS MUNTADAS
Sant Adrià de Besòs (Barcelonès)

Que ens ho expliquin

■ Costa entendre que, donades les circumstàncies, JxCat i ERC no siguin capaços d'arribar a sòlids acords i fer un front comú.

I no costa gens presuposar que els interessos d'un i altre grup han mutat –verb utilitzat fa uns anys per la

CUP que considero carregat de malvolença i cinisme, quan la seva aplicació té com a resultat desconcertar, pertorbar i empenyar bona part de la ciutadania d'aquesta pobra, bruta, trista i dissortada terra–. No crec que les mutacions polítiques sorgeixin per generació espontània. Cal conèixer els interessos que les han motivades. A la llarga tot se sap, però m'agradaria saber, ara, si ERC està pactant amb el govern PSOE alguna sortida per als seus presos menys condemnatòria que per als presos de les altres formacions polítiques.

ANNA DOMÈNECH I PORTILLA
Barcelona

El 'ciudadà' Valls

■ En l'acomiadament com a diputat de l'exprimer ministre francès Manuel Valls a l'Assemblea Nacional francesa, no tot van ser flors i violes. Criticat per les seves absèn-

cies constants al Parlament francès i actualment amb un paper secundari, els representants de l'esquerra van mostrar pancartes de "ja era hora" i "bon vent". Valls és un dels dirigents més odiats a França, segons el secretari del Partit Socialista francès.

Aquest és el Valls rebutjat a París i que apareix a Barcelona a l'òrbita de Sociedad Civil Catalana i Ciudadanos, partit, per cert, que en el seu inici es presentava com de centreesquerra i que ara lluita amb el PP per demostrar qui és més espanyol per por que l'extrema dreta de Vox els prengui part del pastís. Valls ha demostrat ser un jacobí arribista que no va dubtar a abandonar el seu partit quan s'enfonsava i que malgrat tot no va ser admès en el partit de Macron. Senyor Valls, com diuen els francesos, *je suis vraiment désolé*.

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

La frase del dia

“L'únic que canviarà l'1-O és un nou referèndum”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació

I ara què?

Fa anys, des de l'inici del procés, que conreo l'optimisme i ho faig perquè estic convençuda que quan el perdem ens hauran vençut. Faig servir el verb *conrear* perquè no sempre és fàcil, s'ha d'abonar, regar i, no ho oblidem, podar. Dit això, també vull dir que des de fa quasi un any, des d'aquell dia en què es va proclamar la República i que va durar dos segons, em costa molts esforços encomanar-lo a qui defalleix i dubta. Jo intento entendre els errors, m'enfado i tot seguit penso que la majoria d'equivocacions es poden esmenar i també penso en els que no hi són, en els que són a la presó, a l'exili, en els que s'han hagut d'hipotecar perquè la caixa de solidaritat no ha arribat per fer front a les enormes fiances i en els que encara temen entrar a la presó perquè se la van jugar el 9-N o l'1-O per complir un mandat que nosaltres, els que els havíem elegit, els vam demanar. D'això tracta la democràcia quan les regles del joc són democràtiques, no *demoniàtiques*, copiant el mot que fa servir Arundhati Roy en el seu darrer llibre. Els que vam elegir després, en aquelles eleccions imposades, ja ho sabien, i també sabien a què s'exposaven. Van ser valents i valentes i vull pensar que no han deixat de ser-ho.

QUÈ SUCCEEIX, DONCS? Què és aquest espectacle lamentable dels diputats que hem elegit perquè ens condueixin fora d'un estat qualificat per les Nacions Unides d'estat criminal que són incapaces de sortir de les seves tàctiques partidistes i el que saben fer millor és barallar-se davant la incredulitat i indignació dels seus electors? I aquesta darrera setmana tot s'ha complicat encara més i sembla que hauríem de tenir motius seriosos per estar molt preocupats. La majoria independentista que vam guanyar en unes eleccions malauradament ja és quantitativament una minoria. Em direu que ha estat culpa de Llarena, i en part és veritat, però com sempre l'amic Portal m'ha convençut amb una pregunta que fa temps que es fa:

es pot fer la República governant una comunitat autònoma? És evident que no. Com conjugar el “ni un pas enrere” del carrer i l'obediència al Parlament de les ordres de legalitat dubtosa d'un jutge que no és imparcial?

LA GENT TÉ DUBTES I ESTÀ ENFADADA amb uns partits que tenen unes estructures i uns vicis del segle passat, que juguen amb l'ambigüitat, el secretisme i les cortines de fum. La gent està unida i és transversal, com cal en aquest moment, però els partits encara posen a davant les seves parcel·les de poder. És veritat, hi ha una gran quantitat de gent que fa temps que s'ha desconnectat de l'Estat, però el gran perill és que també es desconnecti de la política, o que s'encaputxi i comenci a cremar contenidors. No m'agraden les cares tapades, poden amagar moltes coses, fins i tot l'enemic, però la gent necessita estratègia, lideratge i una bona comunicació. Saber on va.

JO SOC LA PRIMERA que defensa una via radicalment pacífica, la revolució dels somriures, però si tot és retòrica, no es

“Fa uns dies no veia clar anar a eleccions, però ara és una bona alternativa, perquè ara ja sabem a què està disposat cadascú

proposen solucions i continua l'espectacle al Parlament, se'ns quedarà el somriure glaçat i el substituirà la ràbia i el desencís. La Revolució dels Clavells va ser breu i efectiva, va durar vuit mesos i quatre dies. Sí, ja ho sé, ells tenien els capitans de l'exèrcit, potser ja és hora de saber què tenim nosaltres a banda d'atonyinats, presos, exiliats, llaços grocs i somriures. L'ANC ho ha dit molt clar: centrant-nos en l'acció de govern, podem constatar que cap dels compromisos electorals de les eleccions del 21 de desembre no s'han dut a terme. El govern destituït pel 155 no s'ha restituït i ni el Parlament ni el govern no estan disposats a la desobediència necessària per fer respectar la sobirania del Parlament i avançar cap a la proclamació efectiva de la República Catalana.

I ARA QUÈ, DONCS? L'ANC ja ha fet el seu ultimàtum i proposa tres escenaris: referèndum pactat amb l'Estat espanyol de resultes d'una negociació directa bilateral, referèndum pactat amb l'Estat espanyol forçat per algun organisme internacional i la via unilateral. Amb un Parlament amb minoria independentista els dos primers escenaris ja són impossibles, només queda la DUI. Fa uns dies jo no veia clar anar a eleccions, però ara veig que és una alternativa. Fins i tot una bona alternativa, perquè d'alguna manera el panorama s'ha aclarit i ara ja sabem a què està disposat cadascú. Eleccions abans que un nou 155 les convoqui. És un acte de sobirania que tenim a les nostres mans i que ningú no ens pot prohibir. I quan penso en eleccions no penso en els partits tradicionals. El president Mas ho va dir molt clar abans del 9-N. La independència, no l'aconsegurem amb les estratègies polítiques tradicionals. Cal una nova manera de fer política. Ara tenim l'ANC, tenim la Crida per la República, tenim el moviment de primàries i tenim una enorme necessitat d'unitat. No perdem més el temps, o eleccions o DUI. Guanyarem!

De set en set

Matthew Tree

Bon cop

Marejats com hem estat aquests dies amb conflictes legalistes entre els partits al Parlament, no hem fet

gaire cas d'un esdeveniment força interessant: un exguàrdia civil de nom Manuel Pastrana ha publicat un llibre en què, entre altres coses, afirma que el 23-F es va coordinar de La Zarzuela estant. Cosa que també afirma el llibre *Un rei, cop per cop*, publicat per Kalegorria el 2000, que explica que el rei Joan Carles, preocupat per certs sectors militars inquiets a causa de la “descentralització” d'Espanya, va organitzar el cop per crear un govern

El presumpte colpista número u del 23-F on és? A la presó? No, a La Zarzuela

provisional (sense els partits catalans o bascos) liderat per un militar que no era cap altre que el seu exsecretari Alfonso Armada. El cop va fallar quan el tinent coronel Antonio Tejero va descobrir que entre els partits de la coalició hipotètica hi hauria el PCE, fet que el va impulsar a portar a terme un cop purament militar, que és quan el rei es va veure obligat a intervenir per “salvar” la democràcia espanyola. El 2004, *El Temps* va publicar un assaig de Josep Termes que deia si fa no fa el mateix i aportava més proves. El 2012, *Der Spiegel* va publicar un tèlex enviat el 1981 per l'ambaixador alemany en què aquest va expressar sorpresa per “la simpatia del rei pels colpistes”. El Sr. Rivera no para de justificar l'engarjolament de polítics catalans dient que són “colpistes, com els del 23-F”. I el presumpte colpista número u del 23-F on és? A la presó? No, a La Zarzuela. O sigui, al seu antic quarter general.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**16.000
persones, en
els Cims per
la Llibertat**

La iniciativa reivindicativa era en benefici de l'Associació pels Drets Civils

El govern respon: absolució i referèndum

La proposta de Sánchez cau i avisen que abans de negociar res calen gestos

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Ningú està bé, però és una cursa de fons”

Txell Bonet

Parella de Jordi Cuixart

La parella de Jordi Cuixart viu a Barcelona, a prop de la seu dels Lluïsos de Gràcia, l'associació sociocultural que ens va cedir l'espai on vàrem registrar la conversa. “Solíem venir-hi a sopar amb en Jordi”, va explicar en començar. I es va fer un silenci. Txell Bonet és periodista, i ha col·laborat en molts programes del 33.

EL FILL. “El primer cop que el nostre fill va parlar jo era amb ell al llit. Vaig sentir una patacada a l'estómac, pensant com m'hauria agradat que en Jordi ho sentís” **1-0** • “Cap de nosaltres som els mateixos, des de l'1-0”

Xevi Xirgo
BARCELONA

Dimarts vinent, 16 d'octubre, farà un any que Jordi Sánchez, expresident de l'ANC, i Jordi Cuixart, president d'Òmnium, són en presó preventiva. El Punt Avui TV ha conversat aquesta setmana amb les seves parelles, Susanna Barreda (S.B.) i Txell Bonet (T.B.), als Lluïsos de Gràcia.

Com estan?

T.B. El millor que podem; perquè no hi ha hagut treva, portem un any i tot és molt intens.

S.B. Un any d'una intensitat brutal. La gent veu que ens hi anem adaptant, però no és cert. La sensació d'injustícia fa molt difícil conviure amb tot això.

I ells, com estan?

T.B. Tancats. Amb un gran control del seu estat d'ànim; però que per més positiu que sigui no podem deixar de reivindicar

que porten molt temps tancats.

Són persones molt actives. I han hagut de passar de cent a zero d'un dia per l'altre.

S.B. A això els costa molt d'acostumar-s'hi. Han passat de poder decidir-ho tot a no decidir pràcticament res. Adaptar-se a aquesta situació és molt difícil. En la manca de llibertat no hi penses fins que t'hi trobes, i llavors t'adones de la repercussió absoluta que té en la teva vida. I tot el que comporta per a la família. La situació és brutal, i més si recordem que estan en presó preventiva; que no estan ni jutjats. És una doble injustícia. I ells han hagut d'aturar el cos però no el cap. El pensament no el poden aturar. Intenten funcionar tal com ho feien a fora, malgrat les limitacions.

Temem que no siguin els mateixos, quan finalment surtin? Un any a presó t'ha de canviar per força.

T.B. I si només fos un any, ja hi

firmino. Cap de nosaltres som els mateixos, des de l'1 d'octubre de l'any passat. Ningú és ben bé el mateix. Jo crec que m'he enriquit personalment. Però és cert que hem parlat de l'encaix que hi pot haver després que una persona hagi estat privada de llibertat molt de temps. Poden passar coses que ni tu mateix preveus, però penso que tots en sortirem millor i més enfortits malgrat la injustícia que és.

S.B. És una incògnita, saber-ho. Jo intento influir en l'educació dels meus fills, però la decisió del jutge instructor probablement pesarà més en la construcció seva com a persona que moltes de les coses que jo pugui fer. No ho sabem, com hi influirà. No ho sabem fins d'aquí a uns anys.

I la resta de la família, els pares, els avis... què hi diuen?

T.B. És tot un procés. Els meus sogres, per exemple, han pres una decisió sem-

Susanna Barreda (parella de Jordi Sánchez), a l'esquerra, i Txell Bonet (parella de Jordi Cuixart), dimarts d'aquesta setmana ■ QUIM PUIG

Les frases de Txell Bonet

No sé què farà Torra o el govern, però la societat no pot normalitzar aquesta situació

A Arrimadas a mi m'agradaria trobar-me-la amb el meu fill, i que vingüés a Lledoners

La conversa sencera, a les 10.00 h (reemissió a les 17.00 i a les 23.30)

blant a la d'en Jordi, que és agafar-s'ho de la manera més positiva possible. Se'n senten orgullosos, del seu fill. Quan estic amb ell i en Jordi truca als pares, aquests posen el mans lliures i se sent el seu pare cridant de fons: dignitat! dignitat! La situació els ha unit. I el fill,

L'APUNT

El Codi Penal de l'enemic

Emma Ansola

"Mentre s'imposi la via penal per callar la dissidència política, no podem avançar en el debat polític. S'està aplicant a l'independentisme la doctrina del Codi Penal de l'enemic." Ho va alertar el vicepresident Pere Aragonès dimecres des del faristol del Parlament i ahir ja va aparèixer la primera filtració que indicava que la fiscalia podria demanar penes mínimes, això sí, per rebel·lió

contra els líders independentistes, que també han reclamat la revisió del cas per manca d'accés a les proves. I mentre els procediments arriben canviats i alterats, les proves apareixen i desapareixen i la justícia europea no hi veu cap delictes de rebel·lió, els fiscals hi continuen enganxats. I Sánchez, que vol deixar de ser l'enemic i obrir el debat polític, s'ho veu a venir difícil.

"És difícil. Però fem el que fan molts: seguir"

Susanna Barreda
Parella de Jordi Sánchez

Susanna Barreda, la parella de Jordi Sánchez, és psicòloga i té tres fills. Admet que aquest any "ha estat d'una intensitat brutal" i que és molt difícil conviure amb la situació. Parla a poc a poc, amb frases meditades, però sense pèls a la llengua. I quan li pregunten què poden fer per ella i els Jordis, és contundent: "seguir, com nosaltres"

INJUSTÍCIA • "La gent creu que ens anem adaptant a la situació, però no és cert. La sensació d'injustícia fa difícil conviure amb tot això" **REACCIÓ** • "Si realment hi ha una condemna, d'alguna manera s'haurà de reaccionar"

En Jordi ho ha comptat: en un any, la suma de minuts amb el seu fill és de quatre dies i mig

que ara té un any i mig, associa el seu pare a Lledoners, a passar els controls de seguretat... El primer cop que va parlar tenia set mesos i jo era al llit amb ell. Vaig sentir una patacada a l'estómac, pensant com m'hauria agradat que el seu pare ho hagués sentit. I això no ens ho tornarà ningú.

S.B. Tots estem tocats, malgrat

Puc entendre que entre els partits hi hagi discrepàncies, però el que cal és sinceritat

que intentes no parar ni defallir fins que això s'acabi i ells surtin. La paraula és la que ha dit la Txell abans: intensitat. Estàs separat però tot és molt intens. I ho ha de ser, perquè sinó no tindries res.

Han perdut tota esperança que surtin en llibertat abans del judici?

T.B. L'esperança és l'últim que es perd, però com una actitud. Per raons humanitàries, per reduir l'afectació en els fills o pares molt grans, mentre són en situació preventiva podrien sortir amb mesures preventives com portar polseres... un arrest domiciliari... Però quan veus que no afluixen, que no hi ha res que els faci canviar d'opinió, penses que es fa complicat que surtin en llibertat abans del judici. No sembla que hagin d'afluixar i hem de preparar-nos per ser corredors de fons i aguantar aquesta situació.

S.B. Nosaltres continuarem demanant la llibertat. La demanarem durant tot el procés perquè ells haurien de ser lliures. I ara el que em preocupa és el judici. El trasbals brutal d'horaris que tindran, el desgast físic que els suposarà...

Sembla que en pocs dies sortiran els escrits definitius d'acusació. Temen que siguin terribles?

T.B. Sí.

S.B. Sí, les màximes.

Han respost de forma molt ràpida i contundent.

T.B. És que si tot aquest temps el que han fet és un fals relat de la violència, estirant el Codi Penal com un xiclet, dient que hi pot haver rebel·lió sense armes... si ells mateixos van a 130 i en contra direcció per l'autopista, ara la lògica és que posin la pena màxima.

S.B. Confio que en algun moment tot plegat faci un tomb. Però sembla que ara mantindran les penes previsibles.

Aquell 20 de setembre, quan els veien enfilats al Land Rover davant la seu d'Economia, a la rambla de Catalunya, què van pensar? Van patir?

T.B. No. Perquè no va passar res. No em consta que els serveis de sanitat catalans tinguin registre de cap ferit, ni de cap detenció per part de la policia. Com que va ser una manifestació pa-

cífica no vaig pensar en cap moment que a les imatges d'aquell dia se'ls donaria la volta. Ingènua, suposo...

S.B. Hi havia un punt d'indignació per part de la població que justament ells van ajudar a reconduir d'una manera molt cívica i pacífica. No vaig patir. El que sí que em va plantejar una inquietud va ser quan el Jordi va tornar a casa i em va dir: ostres, és que la Guàrdia Civil ha plantat allà al davant un cotxe ple d'armes i amb les portes obertes; i se'ls ha demanat que el deixessin al garatge i han decidit que no... I penses: ostres, un guàrdia civil té l'obligació de custodiar aquest armament.

Li ho va comentar quan va arribar a casa?

S.B. Sí. Més enllà de com havia anat la manifestació, això és el que li preocupava. No va veure en la concentració res fora del normal. El que el va anguiar va ser el que hauria pogut passar amb aquell armament allà al

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Txell Bonet i Susanna Barreda

mig.

Quin canvi han notat des que són a Lledoners? Se senten més ben tractats? O el canvi és simplement per a les famílies, que no han de fer tants quilòmetres?

T.B. El canvi potser és que a les presons catalanes als ciutadans privats de llibertat se'ls tracta com a persones que tenen els seus drets, i que es busca la reinserció. Em sembla que es destina el doble de pressupost a les presons catalanes que a les espanyoles, i que hi ha la meitat de reincidència delictiva. El tracte que nosaltres rebem és el que rep qualsevol altre familiar de presos. He arribat a llegir a *El Mundo* que a nosaltres ens tracten diferent, que entrem per llocs diferents i que no ens barregem amb d'altres familiars de presos. Només cal que vingueu un dissabte a Lledoners i ho veureu, com entrem tots junts. Ens tracten bé? Sí. Com a tots els familiars de tots els presos.

A banda de les visites que reben i han transcendit, a vostès les entrevisten mitjans internacionals? Noten interès internacional, pel cas dels Jordis?

T.B. Sí. La setmana passada, per exemple, la família va cedir els quaranta minuts de locutori amb en Jordi perquè hi anés *Le Figaro* i *Times*. I fa res els familiars de Romeva van fer el mateix perquè hi entrés la televisió de Portugal i una periodista de *Le Monde*. És un continu.

S.B. És clar que el tema de Catalunya interessa arreu del món. Interessa i preocupa. Ja no és un problema de Catalunya ni d'Espanya, sinó de la UE. I la UE ha de decidir si vol continuar així, amb un estat membre que té presos polítics. Perquè no se'ls pot anomenar de cap més manera, quan a les interlocutòries el mateix jutge instructor li diu a en Jordi que li denega la llibertat perquè no ha renunciat a les seves idees. Si això no és ser un pres polític, ja em diràs què ho és. I sí, els mitjans internacionals s'hi interessin.

Com és el seu dia a dia a la presó?

T.B. Es lleven molt aviat, i al voltant de les vuit fan una cosa que es diu el recompte, i és que han d'estar drets en un lloc exacte de la cel·la...

S.B. Sí, la cel·la s'obre una mica i fan el recompte... És una cosa que m'ha sorprès. Veus que la vida a fora de la presó es va modernitzant i adaptant a les circumstàncies, mentre que les presons continuen encarcarant

des, fent el que feien el segle passat. Si les presons han de ser un lloc de reclusió potser ja està bé com estan, però si han de ser un lloc de reinserció hi ha coses que s'haurien de canviar...

T.B. I sobretot aquesta cosa de l'aïllament. És com si se'ls intentés neutralitzar, la seva presència i les seves idees...

Estan moltes hores sols a la cel·la? Poden fer activitats?

S.B. Sí, estan moltes hores sols, tancats a la cel·la.

T.B. El meu company està enganxat a la ceràmica... A les 8 surten de la cel·la i esmorzen cap a les 10 o les 11. I és llavors quan poden fer alguna activitat. Ell fa ceràmica. A partir de la una dinen, de 2 a 5 tornen a la cel·la. Alguna tarda tenen alguna visita institucional i després, cap a les vuit sopen i tornen a la cel·la fins l'endemà. Són moltes hores a la cel·la.

S.B. A les presons catalanes existeix el SAM, que és un sistema de millores en funció de com t'hi integris i ajudis. Això els permet participar en cursos. En el cas d'en Jordi fa un curs de fotografia. També hi ha un curs per treballar el tema de la teva reinserció davant d'un delictiu.

De què s'han de reinserir els Jordis, en el seu cas?

S.B. És complicat. Quan l'educador de la presó hi va parlar el primer cop ja els va reconèixer que li costava fer front al seu perfil. Com que en Jordi no ha perdut el sentit de l'humor, li va dir: "a nosaltres ens ho poses facilíssim, com treballar la reinserció: ens poses un cotxe de la Guàrdia Civil i ens vas dient: no hi pugeu, no hi pugeu..."

Tenen l'esperança de ser absolts, ells?

T.B. Sí. Ni que sigui a Estrasburg.

Quan el president Quim Torra diu: no acceptarem una sentència condemnatòria, què creuen que està dient?

T.B. Això li hauria de preguntar a ell. Jo no vull parlar per boca del Molt Honorable President Torra. Però el que nosaltres pensem és que la societat no pot normalitzar aquesta situació.

S.B. Crec que la societat sap exactament què va passar i com va anar tot. I crec que el president el que vol dir és que no acceptarem aquesta injustícia. Si hi ha condemnes per a ells, haurà guanyat la injustícia.

T.B. Hi coincideixo. En el cas dels Jordis, si són declarats culpables el que estem fent és hipotecar la mobilització ciutadana per generacions a Catalunya. És

un intent de criminalitzar la força de la gent, el dret a sortir al carrer. Com a societat no ho podem acceptar. El que faci el govern o el Parlament no és al meu full de ruta.

S.B. Els drets de manifestació i protesta estan recollits per la Constitució i són uns drets fonamentals dins una democràcia. Si arriba aquesta condemna tan injusta d'alguna manera s'haurà de reaccionar.

Si fem cas del que hem sentit dir als advocats, la preparació del judici està essent ja a hores d'ara molt complicada.

S.B. Sí. Hi ha carpetes al núvol que no s'obren, o que estan buides... I tot està desorganitzat. Els costa moltíssim poder plantejar una bona defensa. La base sobre la qual ells treballaran els l'han donat en unes condicions pessimes. Es passen el dia intentant quadrar la informació que els donen.

T.B. La causa té moltes anomalies. I podria caure per moltes coses, per mil coses. Però és que a hores d'ara encara hi ha 50.000 pàgines que no s'han pogut descarregar...

S.B. I això als despatxos d'advocats, que tenen gent preparada i ordinadors per descarregar fitxers. Ara imagineu-vos quin material tenen els Jordis a la presó, per poder saber de què se'ls acusa...

Quan es diu que aquest judici

Les frases de Susanna Barreda

La UE ha de decidir si vol continuar així, amb un estat membre que té presos polítics

ha de ser 'una finestra d'oportunitats', a què es refereix la classe política, que es vegi a tot el món?

S.B. És una finestra d'oportunitats de denúncia, no? L'oportunitat de posar en contradicció moltes coses. Hauran de justificar on veuen la violència... Ara van fent escrits, però tot això s'ha de provar. És una porta oberta al món perquè es vegi com realment funciona tot, com han funcionat les acusacions i quantes incongruències hi ha en tot plegat.

T.B. Els advocats actuaran com si fos un judici de veritat, tot i les traves. Perquè hi haurà premsa estrangera, observadors internacionals... I és important que hi hagi senyal de televisió. Nosaltres ens hem d'aferrar al judici, com diu el meu company, perquè és una oportunitat d'acusar-los de la vulneració de drets fonamen-

Pedro Sánchez hauria d'anar a Lledoners i explicar-los, als presos, què proposa

tals que hi ha hagut des del començament. La persecució ideològica que hi ha hagut. Una pretesa violència que no hi ha estat. Que aportin proves. Perquè un titular d'*El Mundo* no és una prova.

Ara que parla d'un diari. Llegeixen la premsa, vostès? Ho dic perquè hem llegit o vist mitjans internacionals que s'esforcen a confrontar les versions, com és per exemple el documental recent de Netflix. Però a la premsa espanyola sembla que el relat és únic, no?

S.B. Sí. Hi manca una part. Però això no és d'ara. Ja fa temps que utilitzen Catalunya com una eina de confrontació, i determinats partits per guanyar vots. Què ha passat? Doncs que això ha creat un estat d'opinió molt poc favorable a res que sorgeixi de Catalunya. Allà el nostre discurs costa d'entendre. Han tre-

Les parelles dels Jordis, al bar dels Lluïsos de Gràcia, moments abans de la conversa amb Xevi Xirgo ■ QUIM PUIG

No s'entén, el que està passant en els partits polítics. Que siguin clars, que ens tractin com a adults

ballat molt perquè sigui així, però jo crec que en el fons això és un perjudici per als mateixos espanyols. No s'ha entès que Espanya era molt plural, i les conseqüències són dramàtiques, per a ells i per a Catalunya.

T.B. La jove democràcia espanyola mai ha fet una neteja de veritat. Hi ha oligarquies que s'han perpetuat. I hi ha estructures d'estat, com ho és la Guàrdia Civil, en què per molt que hi hagi eleccions es perpetua una manera de fer. L'ombra del franquisme és molt allargada. I el pitjor de tot, crec, és que en el subconscient de molts espanyols pensen que és normal que la policia sigui repressiva. No han normalitzat que són ciutadans i no súbdits, i que tenen uns drets fonamentals que han de ser garantits.

Quan han sentit Miquel Iceta o Teresa Cunillera parlant d'in-

No fem res diferent del que fa molta gent: seguir. Seguir i no caure en l'autocensura

dult, què han pensat?

T.B. Que com que no han comès cap delictes, no han de ser indultats. Penso que hi ha altres formes. La fiscalia general de l'Estat podria retirar la causa o podria no demanar aquestes penes. Tenen altres eines per fer-ho diferent, si ho volen fer diferent. Però han deixat personar a la causa Vox, aquest partit ultradretà tan perillós i anticonstitucionalista espanyol. Perquè la Constitució espanyola parla d'autonomies i ells se les volen carregar. Tenim un partit anticonstitucionalista espanyol a la causa dels nostres companys.

S.B. Nosaltres demanarem el sobreseïment de la causa, però no crec que prosperi. El que passa és que tant el govern Rajoy abans com el govern Sánchez ara saben que tenen un problema amb els presos. I saben que probablement hi haurà condemnes i que han de trobar una

solució. Parlen d'indult perquè probablement per ells sigui més fàcil oferir aquests indults que no arribar a Estrasburg i que sigui el Tribunal dels Drets Humans qui obri les portes de les presons als presos.

Què li dirien, a Pedro Sánchez, si ara se'l trobessin cara a cara?

T.B. És difícil d'imaginar-m'ho. Suposo que li diria que a les seves mans està que la fiscal general de l'Estat retiri aquesta causa. I li diria que el problema que tenim no se soluciona amb una presó.

S.B. Jo el que faria és convidar-lo a anar a Lledoners, i a la resta de presons on hi ha presos polítics. Que pogués debatre amb ells, i que els convencés que hi ha una millor manera de solucionar la situació que no sigui a través d'un referèndum. Perquè si ell o qualsevol altre dirigent polític pretén que aquests més de dos milions de persones desapareguin, crec que ho té difícil. Li preguntaria quina proposta real té, per solucionar tot això.

I si es trobessin Inés Arrimadas?

T.B. També estaria bé que els anés a veure. A mi m'agradaria trobar-me-la amb el meu fill. I que m'acompanyés amb el meu fill a la cua de la presó, a fer aquesta cua que diuen que no fem. Que veiés com és la comunicació entre un pare i un fill a través d'un vidre. Li explicaria

que durant els nou mesos que en Jordi va ser a Soto del Real jo vaig fer cap a 13.000 quilòmetres. I li explicaria el que em va dir l'altre dia en Jordi. Es va dedicar a comptar, des que és a la presó, quants minuts ha estat amb el fill. "Des del dia que vaig entrar a la presó fins ara, els minuts amb el meu fill sumen quatre dies i mig, i això fent un càlcul generós", em va dir. Quatre dies i mig en un any! M'agradaria que ella ho veiés, ho sentís, tot això. Perquè la presó preventiva està vulnerant els drets fonamentals de molta gent.

S.B. I és clar, jo li preguntaria, després de sentir-la a ella parlant del problema de la llengua a Catalunya: quins problemes ha tingut ella a Catalunya, essent castellanoparlant?

I si es trobessin amb el jutge Llaena?

S.B. Anys enrere ell va fer un tuit dient que el problema de Catalunya només se soluciona políticament. Li preguntaria què ha passat, que ha canviat radicalment d'opinió, i que ell n'hagi estat una part tan important, del que està passant. I li preguntaria com és que la instrucció li va tocar a ell quan no era a qui li tocava.

Suposo que aquests dies han estat al cas de les picabaralles que s'han viscut al Parlament. Si tinguessin al davant JxCat, ERC, la CUP... què els dirien?

T.B. A mi, com a la resta de ciutadans, m'interessa la unitat. Però jo no vull dir res que marqui cap full de ruta. Perquè justament l'organització que representa en Jordi el que vol és un escenari de sobiranisme on tothom s'hi senti còmode. Puc entendre que tots som humans i que hi hagi discrepàncies, però el que cal és sinceritat. Parlar clar i avançar junts sense renunciar a la diversitat.

S.B. Jo els diria que no s'entén. Que hi ha moltes decisions que no s'entenen. I que siguin clars en els seus discursos. Tothom té dret a escollir la línia que sigui, però que siguin clars. No volem mitges veritats. No volem que les coses es camuflin. Volem sentir les coses tal com són. I llavors decidir nosaltres amb el nostre vot.

En unes noves eleccions?

S.B. En aquesta situació, tots ens hem fet grans. I del que es tracta és que els polítics es tractin també com a persones grans. És lícit que cadascú hagi evolucionat cap on sigui, però que això es defensi dient-ho clar. I que en el moment que sigui, en unes noves eleccions,

que no dic que siguin ara, cadascú vota en funció del que hi ha.

Quan senten el president Torra fent ultimàtums i parlant de fer república, temen que com més contundència hi hagi a Catalunya, políticament parlant, més contundència judicial hi haurà?

T.B. Penso que la causa judicial segueix el seu propi camí. Hi ha uns talibans desbocats al Suprem... És evident que en tot hi ha vasos comunicants, però no hi veig una relació directa, tot i que aquesta sala del Suprem està fent política. Tot plegat és un despropòsit.

Parlen de la solució judicial a Europa. Però això poden ser molts anys d'espera...

S.B. La solució no sabem d'on vindrà. I ens hem de centrar en l'ara. I ara és enfrontar-nos, d'aquí a res, amb un judici molt complicat. No hem de matar un pas per voler anar més endavant. Ara la causa és aquí i s'ha de treballar. I en funció de com vagi, l'alternativa és Europa, on ja hem vist que les coses es veuen diferent i que no s'acceptava el delictes de rebel·lió ni de sedició. Probablement és la línia per on cal anar a fora, però ara ens hem de centrar en l'ara i l'aquí.

T.B. És molt important centrar-nos en l'aquí i l'ara, i al mateix temps tenir una visió que no sigui un regat curt. Ara ens hem de preguntar per què són a la presó. I hi són per seguir el mandat democràtic: la gent té dret a decidir. Els nostres companys donaven suport a aquest referèndum... Perquè estem lluitant per la democràcia, perquè puguem ser lliures i decidir el futur.

Quin missatge els donarien, als nostres lectors i espectadors? Si els pregunten què poden fer per vostès, pels Jordis, què els dirien que han de fer?

S.B. Seguir, com nosaltres. Nosaltres no fem res diferent del que fa molta gent: seguir. Seguir denunciant aquesta situació per aconseguir una democràcia més plena. Si tot això té un sentit, és perquè puguem tenir una societat millor. Seguir i no caure en l'autocensura. Si caiem en aquest parany, si els mestres s'autocensuren, si tots nosaltres ens autocensurem, ells hauran guanyat. Serem una societat adormida.

T.B. La gent que va sortir a votar l'1-O, ho va fer fins i tot sabent que podia rebre cops de porra. Però van perdre la por. Jo els diria que no tirin la tovallola, que segueixin amb les seves conviccions. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Diversos instants als cims de la Gallina Pelada (triat per Anna Gabriel), de Sant Jeroni (Oriol Junqueras), Puigsacalm (Puigdemont), Roca Corbatera (Raül Romeva), Pedraforca (Meritxell Borràs) i Canigó (Jordi Cuixart). Familiars de Dolors Bassa, amb fotos dels empresonats i exiliats, al castell del Montgrí ■ R.E. / CIMS PER LA LLIBERTAT

Més de 17.850 persones, als Cims per la Llibertat

■ Els presidents Quim Torra i Roger Torrent van participar a les pujades al Puigsacalm i al Matagalls i familiars de Junqueras pugen al cim de Sant Jeroni ■ Pluja i boira van acompanyar els caminants

Redacció
BARCELONA

Sota la pluja, malgrat la boira i amb el termòmetre més baix que dies enrere, més de 17.850 persones –segons Protecció Civil– van atendre ahir la crida de Cims per la Llibertat i van coronar 18 muntanyes del país en una acció solidària amb els presos polítics i exiliats i amb els encausats del sobiranisme; una acció que també volia representar el seu anhel de llibertat. La d'ahir va ser una iniciativa esportiva, solidària i reivindicativa en benefici de l'Associació Catalana pels Drets Civils.

Durant les primeres hores del matí (en algun cas, des de les cinc i d'altres a les nou), milers de persones van iniciar una ruta

cap al cim en muntanyes escollides pels presos i exiliats i poc abans de les cinc de la tarda la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) va donar per finalitzat l'ascens i el descens de tots els cims excepte els de la Gallina Pelada, el Canigó, el Carlit i la Pica d'Estats, de més dificultat. De fet, la participació en tots els cims va superar les expectatives dels organitzadors i la iniciativa va tenir també un gran ressò internacional, amb onze Cims Agermanats a Europa, Amèrica del Nord i Nova Zelanda. A més, un total de 41 centres excursionistes van apadrinar els cims i es van encarregar d'organitzar-ne l'ascensió.

A la iniciativa hi van participar membres del govern, entre els quals hi

havia el president Quim Torra, que va pujar al Puigsacalm –cim triat pel president Carles Puigdemont–, o els consellers Miquel Buch, Laura Borràs, Chakir el Homrani, Jordi Puigneró, Àngels Chacón o Damià Calvet. A més, el president del Parlament, Roger Torrent, va fer l'ascens al Matagalls, al massís del Montseny.

La consellera de Cultura, Laura Borràs, va pujar al cim triat pel seu predecessor, Lluís Puig, el Tossal del Rei, de 1.300 metres, al Parc Natural dels Ports de Tortosa-Beseit, “el·loc on s'ajunten els tres territoris: Catalunya, País Valencià i Aragó”, segons va remarcar en una piulada que recull l'ACN. “Va per tu, Lluís Puig, i per tots els presos polítics i exiliats”, va afegir. El mateix

Lluís Puig va pujar un cim a Bèlgica i va penjar la fotografia a les xarxes socials.

En la mateixa línia, els consellers de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, i la consellera d'Empresa, Àngels Chacón, van acompanyar la família de Josep Rull, que va encapçalat les dues conselleries, mentre pujaven la Mola, de 1.100 metres d'alçària, el punt culminant del massís de Sant Llorenç del Munt i del Vallès Occidental. “Avui pujarem amb vosaltres, presos polítics i exiliats, els vostres cims més especials. Encetem un nou dia reclamant la vostra llibertat”, va piular Calvet. També el conseller d'Interior, Miquel Buch, va pujar els 1.705 metres de la muntanya de les Agudes, al massís del Montseny, en record de Quim

Forn; i el conseller de Treball i Afers Socials, Chakir el Homrani, va fer via fins al capdamunt del Montgrí, que havia triat l'exconsellera Dolors Bassa, a qui va dirigir un missatge via xarxes socials: “Hem pujat el teu Montgrí per reivindicar-te.” “No normalitzem la injustícia. L'empresonament i l'exili és un atac a la llibertat i l'estat de dret”, va dir. Familiars d'Oriol Junqueras, al seu torn, van coronar el cim de Sant Jeroni, que tantes vegades havia enfilat el vicepresident del govern amb la dona i el fill Lluç. I amics de la Tamara Carrasco i l'Adri van pujar al Sant Ramon tot i que no van fer el cim en no poder sortir de Viladecans.

De fet, el nivell dels cims va ser desigual i apte per a diferents resistències. Ai-

xí, destaquen els 303 metres d'alçària del Montgrí, en contrast amb els més de 2.500 del Comabona, a la Cerdanya, on va pujar el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, Jordi Puigneró. Aquest era el pic escollit per l'exconseller de Presidència Jordi Turull. Un cop fet el cim, Puigneró va deixar un missatge escrit en una llibreta, on es llegia: “No hi ha terceres vies en la història dels pobles: o són lliures i sobirans o són dependents, però només els sobirans poden assumir els reptes del futur.”

Per la seva banda, el president del Parlament va fer els 1.600 metres que marca el cim del Matagalls, tot acompanyant la família de Marta Rovira.

I és que milers de persones es van adherir a la iniciativa esportiva i reivindicativa, amb l'objectiu de conscienciar de “la injustícia” que representa la situació dels presos independentistes. Tots els inscrits van pagar 10 euros per participar-hi, van rebre una samarreta i se'ls va subscriure una assegurança i el que quedi de la recaptació es destinarà a l'Associació Catalana pels Drets Civils, segons va explicar l'organització. ■

LA CRÒNICA

Ramon Estéban

Reclamant unitat política des del Montgrí

Quan faltaven cinc minuts per a les dotze del migdia, la germana de Dolors Bassa, la Montse, va demanar a la gentada que havíem pujat fins al castell del Montgrí que cridéssim ben fort "Llibertat!"; amb la il·lusió que l'exconsellera ho sentís des de la seva cel·la de Figueres. Si la intenció i les ganes compten, segur que la Dolors ho va sentir. La germana de la presa política, en honor de la qual ahir centenars d'homes i dones de totes les edats van fer aquell cim, va fer un discurs contundent, com ens tenen acostumats a escoltar els familiars dels empresonats, agrupats a l'Associació Catalana pels Drets Civils (ACDC). Montse Bassa, visiblement emocionada, va reclamar "l'esperit de l'1 d'octubre" i va demanar que la força del poble servís per reivindicar "la unitat dels nostres representants polítics". Aquesta frase va ser de les més aclamades ahir en el recinte medieval. De manera similar es va expressar la mateixa exconsellera, a través d'una carta que va llegir la seva germana. "Hem vist desavinences que no hem entès"; afirmava. Recorrent al símil de la

pujada al Montgrí, assenyalava que per arribar a un mateix objectiu hi pot haver diferents camins, "però en la mateixa direcció". El successor de Bassa a la conselleria de Treball, Afers Socials i Famílies, Chakir el Homrani, va qualificar d'"indecència" el fet que la Dolors estigui empresonada per haver complert el mandat de la ciutadania. La matinal al castell del Montgrí va ser multitudinària, malgrat l'amenaça de pluja. Això s'explica perquè és una ascensió accessible (hi havia molts grups familiars amb mainada i també gent gran) i, sobretot, perquè la majoria de torroellencs s'identifiquen amb aquesta muntanya escollida per la seva conciutadana Dolors Bassa. S'hi van inscriure 599 persones, però si donem per bo que tots els apuntats es van posar la samarreta oficial, aquests van ser una minoria. I això que, a part, es van vendre moltes més samarretes, exhaurides en un tres i no res. A banda dels torroellencs i d'empordanesos, vam saludar excursionistes de comarques veïnes, del Maresme i de Barcelona ciutat, així com polítics d'ERC i del PDeCAT.

judit neddermann

Sant Fruitós de Bages
20 d'octubre, 21.00h.

PREU ENTRADES: 8€ ANTICIPADA, 10€ TAQUILLA
Punts de venda: Àrea de Cultura, NexeJove, Biblioteca Municipal
Venda on-line: <https://entradas.codetickets.com>

Teatre Casal Cultural
Sant Fruitós de Bages

134434-106602L

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'ANÀLISI

Òscar Palau

El que resta de legislatura

Calma després de la tempesta. Després que dimarts es constata finalment al Parlament la pèrdua de la majoria independentista, més que la indignació i la trencadissa –que n'hi va haver, però en privat, i amb menys intensitat de l'esperada–, el que va venir és una calma estranya, fruit del desgast de dies de tensió, però també d'una certa resignació. Tant ERC com JxCat van acabar acceptant que no canviarien la posició de l'altre, i les consignes que venien tant del govern com de Lledoners van convidar també a no fer (més) sang. Va semblar que hi havia un acord tàcit, que totes les parts han negat. I potser no hi va ser, però tàcitament sí que han acceptat la situació i estan en fase de conjurar-se per tirar endavant la legislatura (o el que queda de legislatura fins a la sentència). Per això cal buscar, ara més que mai, el suport dels comuns per aprovar els pressupostos –que d'altra banda ja hauria estat necessari vist el tancament de la CUP–. I caldrà veure fins a quin punt l'aconsegueixen, perquè els de Jéssica Albiach han quedat molt dolguts pel que consideren una traïció de JxCat a l'acord pel qual van votar a favor el dia 2 en el ple per desencallar la situació dels diputats suspesos.

D'acusacions d'haver trencat pactes, de fet, n'hi ha hagut en els dos sentits. ERC, com els comuns, retreu a JxCat que s'hagi carregat el que va votar el ple dimarts, que van estar intentant pactar durant dos mesos, ja que no es va acollir al mecanisme previst en el segon punt perquè els diputats designessin el vot, per bé que el mateix redactat deia que era potestatiu. JxCat, en canvi, s'aferra al primer punt d'aquell acord –que ERC entén més com un rebuig polític que no pas efectiu–, que diu que, si la suspensió no és vàlida, els seus diputats poden seguir delegant el vot com feien fins ara. Això, de fet, havia sortit en les converses prèvies, assegura ERC, però es va descartar. El dia 4 al migdia, com a mal menor veient que tornaven a trencar, els republicans ho van acceptar a mitges, però el demolidor informe dels lletrats els va donar la coartada per deixar-lo dimarts passat en paper mullat, ja que deia clarament que els vots no es podien continuar delegant després de la interlocutòria de Llarena. El PSC va donar a ERC el vot que necessitaven a la mesa i Cs, l'abstenció. No va ser una estratègia pre-

El president Torra i el vicepresident Aragonès, en una imatge del ple de la setmana passada ■ ORIOL DURAN

meditada, asseguren totes les parts. Simplement es va produir allà mateix.

La pilota estava a la teulada de JxCat, que de seguida la jugaria. Els presos, veient venir que no hi hauria acord, ja havien activat al matí el pla alternatiu, i Rull havia escrit la carta, recollida en mà pel diputat Toni Morral i signada també després per Puigdemont, per dir que renunciaven a designar ningú que exercís el seu vot, però alhora demanaven respectar els

Els de JxCat estan disposats a tot per evidenciar que la legislatura no és normal amb presos i exiliats

que no van renunciar a fer-ho, en al·lusió a Junqueras i Romeva. Aquesta consigna, marcada pel president de grup, Jordi Sánchez, és la que es va mantenir aquella tarda i en els dies posteriors, amb l'ajut del president Torra i el vicepresident Aragonès, que des del govern havien enviat i seguien enviant missatges perquè no es tor-

nessin a tirar els plats pel cap en públic. La solució final no va sorprendre pas els republicans, ja que ja havia sortit en converses prèvies. De fet, JxCat volia que els sis vots quedessin sense efecte, i quedar-se amb una minoria encara més ínfima. La raó? Donar-se arguments de defensa quan l'actuació de Llarena arribi als tribunals internacionals i se'l pugui acusar de distorsionar majories parlamentàries. Poder continuar desafiament-lo i dient que el Parlament

En la negociació dels pressupostos, ERC hi voldria el PSC, però JxCat ja ho hauria descartat

és sobirà. Els republicans, però, són més pragmàtics. Paradoxalment, els seus diputats, acusats d'haver acatat, poden votar, i els que no han acatat no ho podran fer. Al final, tàcitament tothom va acceptar el que va passar: que els uns decidissin votar i els altres, renunciar-hi. ERC detesta que es perdi la majoria parlamentària per

culpa de JxCat. JxCat detesta que ERC permeti que Llarena mani al Parlament. Però es respecten les decisions mútues, perquè són conscients que ningú canviaria d'opinió. Arran d'aquest desenllaç, JxCat retreu a ERC que s'hagi carregat l'acord del dia 4. "Tindrà molt difícil explicar per què s'han carregat un acord i per què Torrent va reclamar l'informe", assenyalaven fonts de JxCat. "A les xarxes ja s'està veient", deien, constatant l'allau de crítiques a Torrent i a ERC com a traïdors i botiflers per no haver acceptat aquest vot.

ERC ho justifica dient que l'informe dels lletrats deixava ben clar que el pacte del dia 4 no complia l'acord de ple, i hauria impedit que els vots fossin vàlids jurídicament al cap de no res, quan el TC els hagués anul·lat juntament amb tots els acords de ple aprovats gràcies a ells. I és cert, perquè el PSC ja hi havia presentat recurs, i el govern espanyol hi hauria acudit en el minut zero. La situació de bloqueig al Parlament hauria estat total, i a sobre els quatre independentistes de la mesa, amb Torrent al capdavant –els republicans asseguren

que van contra ell perquè podria ser el proper cap de cartell electoral, i JxCat no li perdona que desconvocés el ple del 30 de gener que havia d'investir Puigdemont a distància–, s'haurien exposat a un nou front judicial.

Raons partidistes i personalistes al marge, que hi són, el xoc persistirà mentre no acordin una estratègia comuna, perquè ara mateix cadascú aplica la seva. El republicà Sergi Sabrià hi insistia en la sessió de control: cal reunir-se per acordar les línies de futur. L'estratègia de JxCat és burxar, tibar la corda en tot moment per fer evident que la legislatura no pot ser normal amb presos i exiliats. Fins i tot estan disposats a dinamitar-la per mostrar-ho, renunciant a la majoria parlamentària i deixant l'executiu, tot i la voluntat de tirar endavant, en situació precària. ERC coincideix que és moment de governar, però no volen desobeir a curt termini, almenys mentre hi hagi una opció de diàleg oberta, sinó esperar el moment adequat per fer-ho en massa. I, mentrestant, mirar d'ampliar la base amb les regnes a la mà i d'acord amb la lluita per les llibertats i contra la repressió. Si en una cosa estan d'acord és que no volen eleccions, perquè després, en el millor dels casos, s'hauran de posar d'acord igualment, si és que no perden el control definitivament i obren la porta a l'unionisme.

Si JxCat continua sense exercir el vot dels seus diputats processats, la situació obliga a buscar la complicitat dels comuns. D'ells depèn la legislatura, o el que queda de legislatura. Del vot d'Antoni Comín, també. Es necessita que el processin perquè pugui designar el vot, que seria clau per aprovar els pressupostos si els comuns s'abstinguessin. La CUP ja ha passat a l'oposició, per molt que Torra insisteixi i ERC els recordi les fórmules de govern de Sabadell i Badalona per repetir al Parlament. Un altre soci possible és el PSC, però Torra i JxCat no en són gaire partidaris i ja l'haurien descartat, mentre que ERC, en canvi, vol deixar la porta oberta i entrar a negociar-hi el pressupost. Amb això, només els queden els comuns. Si Comín no hi arriba a temps, caldrà que algú de JxCat designi el vot. La porta oberta sempre hi és. I una cosa és perdre votacions de propostes d'intencions polítiques i una altra, perdre un pressupost. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Govern i ERC reiteren que només accepten l'absolució

■ Filtren que la fiscalia demanarà “penes mínimes” pel delicte de rebel·lió ■ El PDeCAT supedita la negociació del pressupost amb Pedro Sánchez a “un canvi d'ordres”

Llaços grocs al Parlament en record dels presos polítics i els exiliats ■ EFE

Redacció

BARCELONA

S'acosta la negociació del pressupost i paral·lelament la fiscalia ha de presentar l'escrit d'acusació contra els líders independentistes que són a la presó. I, sense que siguin camps intercanviables, ahir ja començaven les filtracions. La cadena SER avançava que el ministeri fiscal s'inclina per demanar penes mínimes pel delicte de rebel·lió, unes condemes que estarien entre els 10 i els 15 anys segons el grau de responsabilitat.

Ahir mateix, però, el president del Parlament, Roger Torrent, i el vicepresident, Pere Aragonès, van ser els primers a reaccionar a la notícia, a través d'una piulada en què avançaven que l'únic desenllaç acceptable serà l'absolució. “Llibertat, absolució i autodeterminació”, escriu Aragonès. Qui també demanava un gest abans d'asseure's a negociar el pressupost amb Pedro Sánchez és el PDeCAT. Més de 12 hores, va destinar el partit a perfilar l'estratègia de la formació a “dos o tres anys vista”, segons va explicar el coordinador David Bonvehí en una entrevista a RAC1. El líder demòcrata va remarcar que “Catalunya encara viu moments molt difícils” i va condicionar qualsevol suport dels seus vuit diputats al Congrés a un “canvi d'ordres” del govern espanyol a la fiscalia i l'advocacia de l'Estat pel que fa als processos judicials oberts contra els líders independentistes. Quant a l'oferta llançada per Sánchez per incloure una consulta sobre l'autogovern, la resposta també va ser contundent i unànime, res que no tingui a veure amb l'exercici del dret d'autodeterminació. ■

BERNSTEIN
18 — 20
OCT

20¹
Liceu
Opera
Barcelona

MÉS VIUS
QUE MAI

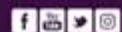
DEL COMPOSITOR DE
WEST SIDE STORY.

VERSIÓ SEMIESCENIFICADA

CANDIDE

DIR. MUSICAL John DeMain CAST Paul Appleby (Candide), Meghan Picerno (Cunegonde), Kevin Burdette (Dr. Pangloss / Martin), Josep-Ramon Olivé (Maximilian / Capità), Doris Soffel (Vella Dama), Inés Moraleda (Paquette), Chris Merritt (Governador / Vanderdendur / Ragotski), Jordi Boixaderas (Narrador)
ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU DIR. COR Conxita Garcia

LICEUBARCELONA.CAT - 902 787 397 #CANDIDELICEU

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY 14 d'octubre del 2017

FERRAN ESPADA

ERC reclama unitat, i la CUP i altres sobiranistes pressionen

Mentre el president Carles Puigdemont prepara la resposta al requeriment que li fa el president del govern espanyol, Mariano Rajoy, sobre la declaració d'independència suspesa quatre dies abans, tots els actors polítics del sobiranisme prenen posicions. El soci de govern de Puigdemont, ERC, fa pinya amb el president, i el vice-

president, Oriol Junqueras, reclama, durant un consell extraordinari del partit, unitat i diàleg per assolir la república. Les pressions més fortes sorgeixen de la CUP, que exigeix un acte solemne de proclamació de la república i amenaça amb mobilitzacions. Però també entre les mateixes files del president sorgeixen les exigències

amb el manifest d'un grup de militants del PDeCAT organitzat en la Plataforma per la Sobirania. Finalment, l'ANC també demana forçar la declaració d'independència i, a més, escull l'historiador Agustí Alcoberro com a vicepresident amb vista al possible empresonament de Jordi Sànchez, que al cap de dos dies es confirma.

El primer ministre belga obre la porta a la mediació

El primer ministre belga, Charles Michel, obre la porta a la mediació internacional en el conflicte entre Catalunya i Espanya. Michel diu que, si es constata un "fracàs definitiu" del diàleg, caldrà plantejar una intervenció internacional. La mediació no arribarà, però Bèlgica acabarà sent fonamental contra la repressió espanyola. ■ EFE

“La unitat l’hem acompanyat, cuidat i mimat sempre, i ara no renunciarem a aquest compromís”

ORIO JUNQUERAS
PRESIDENT ERC

“Puigdemont ha de ser coherent amb la defensa que la gent va fer de les urnes, posant-hi el cos”

NÚRIA GIBERT PORTAVEU
SECRETARIAT NACIONAL CUP

“Volien que tinguéssim por i que fóssim dèbils i ens han trobat valents, forts i units”

AGUSTÍ ALCOBERRO
VICEPRESIDENT ANC

El Barça és rebut a Madrid amb un mar de banderes espanyoles

El Barça és rebut al Wanda Metropolitano, l'estadi de l'Atlético de Madrid, amb una gran agressivitat nacionalista espanyola. El grup ultra Frente Atlético fa una crida perquè els seguidors acudeixin al camp amb banderes espanyoles per reivindicar i defensar la unitat d'Espanya. L'estadi n'és ple i se senten crits com ara “¡Que viva España!” i “¡Piqué, cabrón, España es tu nación!”. ■ EFE

140172-1195410L

31^a
Edició21 D'OCTUBRE
DE 2018

Mollerussa - Golmès - Mollerussa

M AJUNTAMENT
DE MOLLERUSSA

Informació i inscripcions:
www.mollerussa.cat/mitja